

ιερές τις περιέρχεται τὴν ἐκκλησίαν, εὐλογῶν τοὺς πάντας καὶ ἀνακραυγάζων: Χριστὸς βοσ- κρέσσει (Χριστὸς ἀνέστη)· πρὸς θ' ἕκαστος ἀπαντᾷ, κλίνων τὴν κεφαλὴν. Ντὰ βοσκρέσσει (Ναὶ, ἀνέστη). Εἶτα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας πάντες ἀσπάζονται ἀλλήλους. Ἄλλα κατάκοπος ὢν πλέον, διότι ἡ ὥρα ἦν τρίτη μετὰ τὸ μεσο- νύκτιον, ἐπιστρέφω εἰς τὸ κατάλυμά μου. Τὸ πλῆθος ἐξέρχεται τῶν ἐκκλησιῶν, ἀσπάζονται δ' ἀλλήλους καὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔτι αὐτῶν. Εἶ- δον νεάνιδα δροσερὰν καὶ χαρίεσσαν ἀπαντῶ- σαν διὰ τριπλοῦ φιλήματος εἰς τὸ Χριστὸς βοσ- κρέσσει γέροντος βακενδύτου ἐπαίτου, καὶ ἐζή- λουσα τὸν βακενδύτην ἐκείνον. Εἰς τὸ ἐστιατό- ριον τῆς οἰκίας, παρ' ἧ ἐφιλοξενούμην, φῶς ἄ- πλετον ἐφώτιζε τὴν τράπεζαν, καμπτομένην ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλων χοιρομηρίων, ὧν τοῦ Πάσχα, γλυκισμάτων μὲ κορινθιακὰς σταφίδας καὶ χλωροῦ τυροῦ. Ἐπιστρέφουσι τῆς ἐκκλη- σίας, ἀσπάζονται ἀλλήλους, μὴ λησμονοῦντες μηδὲ τοὺς ὑπηρετάς, καὶ καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν διὰ τῶν χοιρομηρίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐδεσμάτων ἀποζημιούσι τὸν στόμαχον μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅσα ὑπέστη ὑπὸ τοῦ χόνδρου καὶ τοῦ κανναβίνου ἐλαίου. Πανταχοῦ ἀγαλλίασις καὶ χαρὰ. Ἄρχεται ὑποφώσκουσα ἡ ἡὼς τοῦ Πάσχα· Χριστὸς βοσκρέσσει! Κυρία *Δ.

ΓΕΥΜΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΦΡΑΓΚΟΝ

Ἐν τινι συναναστροφῇ, ἐν ἧ παρευρίσκοντο καλλιτέχναι καὶ ἄλλοι εἰς τὰς ἐκλεκτοτέρας κοινωνικὰς τάξεις ἀνήκοντες, ὁ ὑποκόμης τοῦ Vieil-Castel, γαστρονόμος ἐκ τῶν ὀνομαστοτέρων τῆς Γαλλίας, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφανθῆ ὅτι εἰς μόνος ἄνθρωπος δύναται νὰ φάγῃ γεῦμα πεν- τακοσίων φράγκων.

Ἀκούσαντες τὴν παράδοξον ταύτην γνώμην ἄπαντες ἀνεφώνησαν·

— Ἀδύνατον!

— Ἐννοεῖται ὅμως, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι εἰς τὸ γεῦμα συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ οἶνοι.

— Οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι ἀδύνατον, εἶπον οἱ παριστάμενοι.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι εἰς μόνος ἄνθρωπος· καὶ λέγων ἄνθρωπος δὲν ἐννοῶ βε- βαίως ἀθροφόνον, ἀλλὰ λεπτόν γαστρονόμον, ὁπαδὸν τοῦ Μοντρῶν καὶ τοῦ Κουρσᾶ· λοιπὸν εἰς λεπτὸς γαστρονόμος, εἰς ὁπαδὸς τοῦ Μον- τρῶν καὶ τοῦ Κουρσᾶ, δύναται νὰ φάγῃ γεῦμα ἀξίας πεντακοσίων φράγκων.

— Σεῖς, πρᾶδειγματος χάριν;

— Ἐγὼ καὶ πᾶς ἄλλος.

— Εἶσθε ἰκανοὶ;

— Ἰκανότατος.

— Ἐγὼ καταβάλλω τὰ πεντακόσια φράγ- κων, εἰπέ τις τῶν παρισταμένων. Ἄς συνεν-

νοηθῶμεν ὅμως καλῶς περὶ τοῦ πράγματος.

— Τίποτε ἀπλοῦστερον· θὰ γευματίσω εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Παρισίων, θὰ παραγγείλω τὸ γεῦ- μά μου, ὡς ἐγὼ ἐννοῶ, καὶ τὸ γεῦμα αὐτὸ θὰ στοιχίσῃ πεντακόσια φράγκα.

— Χωρὶς ν' ἀφήσητε τίποτε εἰς τὰ πινακία;

— Αὐτὸ ὄχι, διότι θ' ἀφίσω τὰ κόκκαλα.

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ τὸ στοίχημα;

— Αὔριον, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Βεβαίως ὅμως δὲν θὰ προγευματίσητε; ἡ- ρώτησέ τις τῶν παρευρισκομένων.

— Θὰ προγευματίσω ὅπως συνήθως.

— Ἔστω. Αὔριον εἰς τὰς ἑπτὰ, εἰς τὸ Κα- φενεῖον τῶν Παρισίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὑποκόμης μετέβη νὰ γευ- ματίσῃ ὡς συνείθιζεν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐ- κείνο καφενεῖον. Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὴν παραγγελίαν τῶν φαγητῶν διὰ τὴν ἐπαύριον.

Προσεκλήθη ὁ ξενοδόχος. Ἦτο τότε χειμῶν· ὁ ὑποκόμης ἐσημείωσε πολλὰς ὁπώρας· ἡ θήρα ἦν ἀπηγορευμένη· ἠθέλησε κυνήγιον.

Ἐξοδόχος ἐζήτησεν ὀκτῶ ἡμέρας διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φαγητὰ ταῦτα.

Τὸ γεῦμα ἀνεβλήθη ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Δεξιό- θεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ὑποκόμητος θὰ ἐγευμα- τίζον οἱ Ἕλληνοδίκα.

Ἐξοδόχος εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ παρατείνῃ τὸ γεῦμά του ἐπὶ δύο ὥρας· ἀπὸ τῶν ἑπτὰ μέ- χρι τῶν ἑννέα.

Εἶχε τὸ δικαίωμα ἂν ἤθελεν εἶτε νὰ ὀμιλῇ εἶτε νὰ σιγᾷ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὁ ὑποκόμης εἰ- σῆλθεν· ἐχαίρησεν τοὺς Ἕλληνοδίκας καὶ ἐκά- θησεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Οἱ ἀνταγωνισταὶ τοῦ ἡγνῶου ποῖα φαγητὰ παρηγγέλησαν· θὰ ἀπῆλθον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ἀπροσῆτου. Ὁ ὑποκόμης ἐκάθησε. Τῷ πα- ρετέθησαν ὀστρεῖδια τῆς Ὀστένης καὶ ἡμίσεια φιάλη οἴνου τοῦ Ῥήνου.

Ἐξοδόχος εἶχε μεγάλην ὀρεξίν· ἐζήτησε καὶ ἕτερα ὀστρεῖδια τῆς Ὀστένης καὶ ἡμίσειαν ἔτι φιάλην τοῦ αὐτοῦ οἴνου.

Ταῦτα παρηκολούθησε ῥόφημα φωλεῶν χελι- δόνων, ὅπερ ὁ ὑποκόμης ἐκένωσεν εἰς ἓν πινα- κιον καὶ ἐρρόφησεν ὡς κοινὸν ζωμὸν κρέατος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριοι, εἶπε, τόσῃν διάθεσιν ἔχω ἀπόψε, ὥστε θὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ εὐχαρι- στήσω μίαν ὀρεξίν, ὅπου μοῦ ἐπήλθεν.

— Δύνασθε νὰ κάμῃτε βεβαίως ὅ τι θέλετε, εἶσθε κύριος.

— Μοῦ ὑπερᾶρέσουν τὰ πιφτέκια μὲ γεώμηλα.

— Κύριοι, νὰ λείψουν αἱ συμβουλαι σὰς πα- ρακαλῶ, ἠκούσθη λέγουσα μία φωνή.

— Μπα! Παιδί, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐν πιφτέ- κι μὲ γεώμηλα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐκθαμβος, ἐκύτταξε τὸν ὑποκόμηντα.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἐκεῖνος, τί τρέχει, δὲν ἤκουσες;

— Μάλιστα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κύριος ὑποκόμης εἶχε δώσει παραγγελίαν τῶν φαγητῶν.

— Ναι, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἑκτακτον φαγητόν θά τὸ πληρώσω ἰδιαιτέρως.

Οἱ ἑλλανοδίκαι προσέβλεψαν ἀλλήλους. Παρετέθη τὸ πιφτέκιον, ὕπερ ὃ ὑποκόμης κατεβρόχθισεν δλόκληρον.

— Ἐμπρός! Φέρετε τώρα τὸ ψάρι.

Ἐφερον τὸ ψάρι.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, εἶναι φέρρα¹ τῆς λίμνης τῆς Γενεύης· μόνον εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην εὐρίσκεται· ἐν τούτοις ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ προμηθευθῇ αὐτὴν καὶ ἀλλαχοῦ. Μοὶ τὴν εἰδείξαν σήμεραν τὸ πρῶτ' ἐν ᾧ προεγευμάτιζον· ἦτο ἀκόμη ζωντανή, διότι τὴν εἶχον μεταφέρει εἰς Παρισίους ἐκ Γενεύης ἐντὸς ὕδατος τῆς λίμνης. Σὰς συνιστῶ τὴν φέρραν· εἶναι φαγητὸν ἐξάσιον.

Μετὰ πέντε λεπτὰ μόνον τὰ κόκκαλα τοῦ ἰχθύος ἐναπελίποντο ἐν τῷ πινακίῳ.

— Τὸν φασιανὸν, παιδί! εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐκόμισεν ἕνα φασιανὸν μὲ ὕδνα.

— Καὶ ἄλλην φιάλην Βορδῶ, τῆς αὐτῆς ποιότητος.

Ἐφερον καὶ δευτέραν φιάλην.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς, νομίζω ὅτι ἐκάματε λάθος, ζητήσαντες τὸν φασιανὸν μὲ τὰ ὕδνα πρὸ τοῦ σαλμι τῶν συκοφάγων.

— Α! πολὺ σωστά. Εὐτυχῶς δὲν ὠρίσθη κατὰ ποίαν τάξιν ἔπρεπε νὰ φάγω τοὺς συκοφάγους, ἀλλῶς θὰ ἔχονον. Τὸ σαλμι τῶν συκοφάγων, παιδί!

Τῷ παρετέθη τὸ σαλμι τῶν συκοφάγων.

Ἦσαν δέκα συκοφάγοι, ὃ ὑποκόμης τοὺς ἔφαγεν εἰς δέκα δακνιάς.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἡ παραγγελία μου δὲν εἶχε μεγάλην ποικιλίαν. Τώρα τοὺς ἀσπαράγγους, τὰ πῖσα, ἕνα ἀνανᾶν καὶ χαμαικέρασα. Καὶ ροασιά, μιστὴν φιάλην Κωνσταντίας, μιστὴν φιάλην Σερές. Ἐπειτα νὰ μὴ ξεχάσωμεν τὸν καφὲν καὶ τὰ liqueurs.

Ἐκαστον τῶν παραγγελθέντων ἐκομίσθη κατὰ σειράν. Τὰ ὄσπρια καὶ αἱ ὀπῶραι κατεβροχθίσθησαν εὐσυνειδήτως· πάντες δὲ οἱ οἶνοι καὶ τὰ liqueurs μέχρι τρυγός.

Ὁ ὑποκόμης ἐπέβλεψε τὸ γεῦμά του ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας καὶ δεκατεσσάρων λεπτῶν.

— Κύριοι, ἠρώτησεν, ἐγένοντο τὰ πάντα ὡς ἔπρεπεν;

Οἱ ἑλλανοδίκαι ὠμολόγησαν τοῦτο.

— Παιδί, τὸν λογαριασμὸν.

1. Εἶδος ἀντακίου.

Ὁ ὑποκόμης ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος καὶ ἔδωκε τὸν λογαριασμὸν εἰς τοὺς ἑλλανοδίκας.

Ὁ λογαριασμὸς εἶχεν ὡς ἀκολούθως:

Ὅστρεῖδια Ὅστένης	φρ.	30
Ῥόφημα φωλεῶν χελιδόνων	"	150
Πιφτέκιον	"	2
Φέρρα τῆς λίμνης τῆς Γενεύης	"	40
Φασιανὸς μὲ ὕδνα	"	40
Σαλμι συκοφάγων	"	50
Ἀσπάραγγοι	"	15
Πῖσα	"	12
Ἄνανᾶς	"	24
Χαμαικέρασα	"	20

Οἶνοι

Ῥήνου Ἰωάννηςδερῆ, μία φιάλη	"	24
Βορδῶ, πρώτης ποιότητος, δύο φιάλαι	"	50
Κωνσταντίας, ἡμίσεια φιάλη	"	40
Σερές, ἀρίστης ποιότητος, ἡμίσεια φιάλη	"	50
Καφὲς, liqueurs	"	1.50

Τὸ ὅλον φρ. 548.50

Ἐβασάνισαν τὸ ἄθροισμα καὶ εὔρον αὐτὸ ἀκριβές.

Ἐφερον τὸν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις ἐγευμάτιζεν εἰς τι πλησίον δωμάτιον.

Μετὰ πέντε λεπτὰ προσῆλθεν οὗτος, ἐχαιρέτησε τὸν ὑποκόμητα, καὶ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του ἕξ χιλίόφραγκα τραπεζικὰ γραμματίαια, ἅτινα τῷ παρουσίασεν.

Ἦσαν ταῦτα τὸ τίμημα τοῦ στοιχήματος.

— ὦ! κύριε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, δὲν ἦτο καμμία βία ἴσως μάλιστα θὰ ἐπιθυμεῖτε βεβίβιτα.

— Καὶ θὰ με τὴν ἐδίδατε;

— Ἄναμφιβόλως.

— Καὶ πότε;

— Τώρα ἀμέσως.

[Alexandre Dumas].

Κυρία M**

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ κόσμος καὶ ἡ κοινωνία ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς κομψὰς ἐκείνας βιβλιοθήκας ὅπου οἱ τόμοι εἶνε κατατεταγμένοι κατὰ μέγεθος, δέσιμον καὶ σχῆμα καὶ οὕτως ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἐν τάξει. Ὁ ἀκριβέστερον ὅμως ἐξετάζων εὐρίσκει αὐτὰς κατ' οὐσίαν ἐν πλήρει ἀταξίᾳ, ἀφοῦ τὰ ἐγγὺς ἀλλήλων εὐρισκόμενα βιβλία οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν κατὰ τὸ περιεχόμενον.

* * Αἱ νεαραὶ καὶ εὐειδεῖς γυναῖκες ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς πάσχουσι τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἔχουσι φίλους, ἀλλὰ μόνον κόλακας· τὸ δυστύχημα ὅμως τοῦτο ἀποκρύπτει εἰς ἀμφοτέρους ἡ ματαιότης.

* * Ἡ εὐδαιμονία εἶνε ἀμφίβολόν τι φάσμα, ἐξαιλεφόμενον ἅμα τις ἀπλώσῃ τὰς χεῖρας πρὸς αὐτό.

Εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ζυρίχης καὶ Βέρνης, ἐν Ἑλβετίᾳ, φοιτῶσι κατ' αὐτὰς 38 γυναῖκες, ἐξ ὧν αἱ 32 σπουδάζουσι τὴν ἰατρικὴν.